ÎN CINSTEA CONFERINȚEI NAȚIONALE A PARTIDULUI ȘI A CELEI DE A XXV-a ANIVERSĂRI A REPUBLICII

DRAGOSTEA FAȚĂ DE MESERIE

(Urmare din pag. 1)

am elimina definitiv unele deficiențe din activitatea brigăzilor.

— Mai sînt, așadar, și deficiențe?

— *N-ar trebui, dar mai sînt!...*

— Ce eveniment important de viață vă preocupă?

— *Aștept primirea carnetului de membru de partid. Este un eveniment care mă obligă la mai mult, la mai bine.*

— În perspectivă?

— *Perfecționarea mea profesională, pe de o parte, și buna pregătire a celor 30 de tineri tenismani al căror antrenor sînt, pe de altă parte.*

— Printre ei întrevedeți un viitor Țiriac sau Năstase?

— *Totul e posibil. Dacă se muncește și se perseverează, elevi ca Viorel Felea, Gabriel Guțu, frații Negulescu, Cătălin Călărașu, Sorin Băcanu și alți cîțiva pot ajunge virtuozi ai rachetei.*

— Cum vă petreceți timpul liber?

— *Cu pregătirea terenurilor, cu racordarea rachetelor elevilor, cu antrenamentele.*

— Pe linie sportivă ce acțiuni întreprindeți în întîmpinarea Conferinței Naționale a partidului și a celei de-a 25-a aniversări a Republicii?

— *Mai înainte de a da un răspuns direct la această întrebare, vreau să precizez că mă preocupă ca fiecare jucător de tenis de la noi să devină un as în meseria sa, la locul de muncă! Ca antrenor, mă interesează, în primul rînd, comportarea jucătorilor în producție, pentru că, după mine, cum muncește un om în profesie așa se comportă și ca sportiv. Ca să revin, însă, la întrebare, vă pot spune că o acțiune a secției de tenis de cîmp va fi desfășurarea „Cupei Eliberării" cu participarea tenismenilor dîmboviteni.*

Părăsindu-l pe interlocutorul nostru, în drum spre casă, ne gîndeam la preocupările frumoase pe care le are un tînăr dintre sutele de mii ai patriei. „Primii în producție, primii în sport", nu este pentru Ion Pațiu o simplă lozincă, ci un mod cotidian de comportare, prin care leagă dragostea sa pentru meseria grea, dar frumoasă, căreia i s-a dedicat, cu pasiunea pentru sport.

MEMBRII LOTULUI DE TIR

(Urmare din pag. 1)

puri. A fost exemplificarea vie a celor descrise.

Reîntorși la suprafață, ne-am îndreptat spre Barajul Vidraru. Drumul spre baraj, săpat în stîncă, cu numeroase nivele, este unul din cele mai frumoase străbătute de noi. Barajul, o lucrare gigantică, cu o linie artistică ce ți încîntă ochii, a fost concepută și realizată de constructorii noștri. Ce mîndri au fost sportivii auzind că acest baraj se situează al cincilea în Europa și al nouălea în lume!

O plimbare cu șalupa pe lacul de acumulare Vidraru, lung de circa 14 km, ne-a dat posibilitatea să admirăm decorul feeric în care ne găseam. (Deși lacul are păstrăvi — spun localnicii — „pescarii lotului" — Giușcă, Caban, Ferecatu și Roșca — cu tot „armamentul de pescuit"... n-au reușit să ne arate măiestria lor și în acest domeniu!).

Am admirat statuia „Energiei", îndreptățită glorificare a muncii eroice depuse de constructorii hidroenergeticieni, lucrare care domină platoul.

Această vizită i-a impresionat adînc pe toți membrii lotului, care, odată mai mult, și-au putut da seama de marile realizări ale poporului nostru — sub conducerea partidului.

Ing. Lucian Giușcă ne-a declarat: **„Mi-a făcut o deosebită plăcere să revăd locurile și oamenii în mijlocul cărora, acum 10 ani, am făcut primii pași în meseria de hidrotehnician. Au fost pline de emoții reîntîlnirile cu foști colegi de facultate și de muncă, încrederea pe care ei și-o pun în noi, cei chemați să reprezentăm culorile patriei la Jocurile Olimpice de la München. Această încredere ne mobilizează și parcă ne transmite și nouă din dîrzenia cu care constructorii au realizat această magnifică hidrocentrală. Vom căuta să dăm dovadă de această dîrzenie!"**

Inginerul automatist, pistolarul Dan Iuga: **„M-a impresionat gradul înalt de automatizare care depășește tot ceea ce am văzut pînă acum în acest domeniu. Aceasta explică și numărul mic de muncitori, ingineri și tehnicieni care asigură buna funcționare a acestui mare complex. Pe o suprafață de cîțiva metri pătrați, din cabina de comandă se pune în mișcare această uriașă „mașină de lumină". Cele ce am văzut aici, discuțiile purtate cu gazdele noastre ne fac să ne gîndim la — aș zice — o obligație de reciprocitate din partea noastră, ca sportivi, pentru obținerea de rezultate superioare, care să se alăture marilor realizări înregistrate de poporul nostru".**

OLIMPICA (XIII)

A XV-a EDIȚIE A J.O.: HELSINKI, 1952

Prima medalie de aur românească:

IOSIF SÎRBU

Finlandezii au pregătit jocurile cu multă pasiune. Stadionul cu turn, prevăzut în 1940 doar pentru 50.000 de spectatori, a fost mărit prin adaosul de gradene de lemn.

Concurenții au fost cazați în trei „sate olimpice", dintre care cel mai frumos era cel de la Otaniemi (în care au locuit și concurenții români), situat pe malurile unui lac, în imediata apropiere a unei maiestoase păduri de brad.

La 19 iulie, în ciuda frigului și a unei ploi violente, în fața a peste 70.000 de umbrele, ceremonia de deschidere nu a omis nici unul din amănuntele ei tradiționale. Douăzeci de ani după descalificarea sa la Los Angeles — finlandezii și-au luat revanșa! — bătrînelul Paavo Nurmi (55 de ani) a purtat pe pista stadionului flacăra olimpică. Iar cel care a urcat torța pe turnul stadionului a fost celălalt fondist celebru al țării: Hannes Kolehmainen.

Rezultatele au fost în general foarte bune, stabilindu-se cu acest prilej 49 de recorduri olimpice și 15 mondiale. Dintre toate recordurile olimpice, masculine și feminine, la atletism, natație și haltere, au rămas neîntrecute doar 5 (din 51)!

Eroul ediției a fost fără îndoială alergătorul cehoslovac Emil Zatopek, unul dintre cei mai mari sportivi ai generației noastre, „un Nurmi al timpurilor noi", cum i s-a spus. Cîștigătorul probei de 10 000 m la Londra a obținut de data aceasta — în răstimpul a 8 zile — victoria în probele de 5 000 m, 10.000 m, și maraton, performanță aproape de necrezut și în orice caz neegalată la vreo altă ediție a Jocurilor Olimpice.

Credem că nu greșim, socotind că odată cu apariția excepționalei generații de alergători jamaicani, probele de 400 și 800 m. au devenit, fără drept de apel, probe de sprint prelungit. Prima mențiune i se cuvine unui mare învins: Herbert McKenley; el a pierdut la Londra titlul pe 400 m. din cauza unui exces de viteză, căci a condus foarte tare la plecare și a fost bătut pe linia de sosire de compatriotul său, Wint; iar aici l-a pierdut din cauza unui exces de prudență, căci, cu toate ostenelile sale, nu l-a mai putut ajunge din urmă pe un alt compatriot, Rhoden (ambii: 45,9 s!). De neuitat va rămîne însă ștafeta de 4x400 m; în schimbul 3, McKenley primește bățul cu 6—7 m. în urma campionului olimpic pe 400 m garduri, americanul Charles Moore, pe care-l va ajunge însă din urmă și-l va întrece, realizînd lansat, pe porțiunea sa 400 m: 45 s!

Dintre celelalte rezultate, au fost în mod deosebit apreciate de public: victoria (stropită cu lacrimile fericirii) luxemburghezului Barthel pe 1 500 m., senzaționalul stil elastic la triplusalt al brazilianului Da Silva și victoria repetată — prima de acest fel în istoria decatlonului — a lui Robert Mathias (care nu avea decît 21 de ani!).

Dintre atleții români, prezenți la Helsinki, se remarcă mai ales Lia Manoliu și Ion Söter, care se clasează ambii pe locul 6 în probele respective.

Dacă probele atletice masculine au avut o figură net dominantă (Zatopek), cele feminine au avut în schimb un „erou" colectiv: atletele sovietice, care s-au distins în aproape toate probele.

La natație, americanii au dominat net, pentru că japonezii încă nu-și regăsiseră strălucirea de altădată, iar în Australia nu se afirmase încă excepționala generație a lui Devitt, Rose, Konrads și ceilalți. (Doar probele feminine de natație au fost copios dominate de sportivele din Ungaria). În schimb, în întrecerile de haltere, lupte și gimnastică s-au afirmat sportivii sovietici, care s-au remarcat de asemenea și la baschet, box, tir. Numai gimnastul Victor Ciukarin a acumulat 4 medalii de aur și 2 de argint.

Dar jocurile de la Helsinki sînt importante pentru noi, în primul rînd pentru că au permis sportului românesc să atîrne în propria-i panoplie prima medalie olimpică de aur. În ziua de 29 iulie 1952, Iosif Sîrbu, mai tîrziu maestru emerit al sportului, cucerește titlul olimpic la tir, în proba de armă liberă, calibru redus, 40 de focuri, poziția culcat, reușind acel „nec plus ultra": 400 de puncte din 400 posibile și învingîndu-l pe egalul său Boris Andreev (U.R.S.S.), la numărul de „muște" (33:28). În acea după amiază, pe poligonul de la Malmi, s-a ridicat pentru prima oară steagul patriei noastre pe catargul olimpic cel mai înalt. În cadrul unei ceremonii de premiere olimpică. Din păcate, Iosif Sîrbu ne-a părăsit prea de timpuriu (1964).

Bine s-au comportat și boxerii noștri. La categoria mijlocie, Vasile Tiță a ajuns în finală, pierzînd la viitorul campion mondial profesionist la toate categoriile, Floyd Patterson. La categoria semiușoară, Gheorghe Fiat a urcat pe locul III al podiumului, împreună cu finlandezul Pakkanen. Mircea Dobrescu (cat, muscă) a fost învins la puncte, în sferturi de finală, de campionul categoriei, americanul Brooks.

Performanțe bune au înregistrat și luptătorii D. Cuc, M. Belușica și A. Suli, toți trei pe locul 5 la categoriile lor.

Ciclistul Ion Ioniță s-a clasat al 6-lea în proba de 1 000 m cu start de pe loc, la egalitate cu danezul Hansen.

În cadrul turneului olimpic de fotbal, echipa țării noastre (prezentă din nou după 28 de ani) a pierdut la limită (1—2), încă în preliminarii, la Turku un meci dramatic, în care n-a fost cu nimic inferioară adversarului întîlnit, echipa R.P. Ungare, care avea să devină apoi campioană olimpică și nu mult mai tîrziu una dintre cele mai temute echipe din lume.

Prezența la Helsinki cu o delegație importantă, țara noastră culege, la prima ei „olimpiadă" postbelică, un buchet promițător de medalii: una de aur, una de argint și două de bronz (la care se adaugă trei locuri 5 și cinci locuri 6). În clasamentul (neoficial), întocmit de presă pe baza numărului de medalii, figurăm pe locul 23, din 42 de țări medaliate, înaintea Braziliei, Noii Zeelande, R.F.G., Olandei etc.

EDIȚIA A XV-a

Locul: Helsinki (Finlanda)
Data: 19 iulie — 3 august 1952
Participanți: 4925 de sportivi (din care 518 femei) din 69 de țări
În program: 18 discipline sportive, cu 149 de probe
Sportivii români au participat (cu 129 concurenți) la întrecerile din 14 sporturi, obținînd o medalie de aur (tir), una de argint (box) și două de bronz (tir și box), precum și puncte (la atletism, lupte greco-romane, tir și ciclism)

CLASAMENTUL — NEOFICIAL — PE MEDALII

	Aur	Argint	Bronz
1. S.U.A.	40	19	17
2. U.R.S.S.	22	30	19
3. Ungaria	16	10	16
4. Suedia	12	12	9
5. Italia	8	9	4
6. Cehoslovacia	7	3	3
7. Franța	6	6	5
8. Finlanda	6	3	9
9. Australia	6	2	3
10. Norvegia	3	2	0
.			
.			
23. ROMÂNIA	1	1	2

CLASAMENTUL — NEOFICIAL — PE PUNCTE

1. S.U.A.	495
2. U.R.S.S.	487
3. Ungaria	260
4. Suedia	226,5
5. R.F.G.	171,5
6. Finlanda	144,5
7. Italia	135,75
8. Franța	134,25
9. M. Britanie	114
10. Cehoslovacia	92,5
.	
.	
23. ROMÂNIA	27,75

Primul campion olimpic al României: regretatul trăgător Iosif Sîrbu

EROII

VIKTOR CIUKARIN (născut în 1921) a fost primul dintre gimnaștii sovietici care au deschis o eră nouă în această disciplină olimpică, prin forța, precizia și siguranța exercițiilor lor. La această ediție, Ciukarin a cumulat 4 medalii de aur, cîștigînd probele individuale de cal cu mîini și sărituri, fiind primul în clasamentul individual compus și

VIKTOR CIUKARIN

tăcînd parte din echipa învingătoare a U.R.S.S. La ediția următoare a Jocurilor Olimpice (1956), el a mai obținut trei medalii de aur, la individual compus, paralele și concursul pe echipe. Astfel, Ciukarin devine unul dintre cei mai încununați sportivi olimpici ai lumii. Și încă nu am pus la socoteală cele trei medalii de argint și una de bronz, pe care le deține în panoplia personală cu trofee. Ciukarin a fost și campion mondial la trei probe, în 1954. Un asemenea palmares este astăzi fără îndoială greu de egalat.

DUPĂ 20 DE ANI...

Avem și noi, gazetarii sportivi, performanțele și... recordurile noastre... Pe care, evident, nu le facem, de regulă, publice (pentru că, la urma urmelor, nici nu prezintă interes public) ele rămînînd, de obicei, consemnate doar de mica istorie nescrisă a redacțiilor.

Aparițiia acestei retrospective J.O. 1952, mă îndeamnă însă la o mică — iertată să-mi fie! — abatere de la regulă. Nu mă pot opri de a-mi aduce aminte că sînt primul ziarist român care a luat un interviu primului campion olimpic român!

Cadrul: satul olimpic, ascuns între brazi, de la Otaniemi.

Data: 30 iulie 1952, într-o după-amiază prea fierbinte, totuși, pentru vecinătatea Cercului polar.

Interlocutor: Iosif Sîrbu, sosit doar de cîteva minute de pe poligonul de la Malmi, unde urcase pe cea mai înaltă treaptă a podiumului, la încheierea probei de armă liberă calibru redus 40 de focuri culcat.

Tema: medalia sa de aur, cele 400 de puncte ale victoriei, barajul cu Boris Andreev, emoția concursului, emoția imnului și a drapelului..

Nu mai știu cum a fost interviul. Probabil, nu prea reușit; pentru că gazetarul era foarte tînăr, situația cu totul inedită, curiozitatea și emoția celor din jur molipsitoare și deconcertante, iar Iosif Sîrbu.. așa cum îl știu toți cei care l-au cunoscut, modest, sobru și prea puțin vorbăreț!

Dar a fost un interviu pe care nu-l voi uita vreodată. Interviul prim cu primul campion olimpic al României! În acest iulie, sînt douăzeci de ani de atunci...

Și pentru că este momentul dulcilor amintiri din prima tinerețe, îl rog pe Vasile Tiță (dacă aceste rînduri îi vor cădea sub ochi) să zîmbească (totuși) amintirilor neplăcute pe care, eventual, i le va produce evocarea finalei sale de la „mijlocie" din „Messuhalli", cu Floyd Patterson, și să trăiască încă o dată bucuria medaliei sale de argint; iar pe Gheorghe Fiat, să se oprească doar asupra satisfacției pe care i-a produs-o cucerirea medaliei de bronz și să nu zăbovească mai mult de două clipe asupra durerilor, fracturii de la brațul drept, care l-au obligat să abandoneze lupta din semifinala categoriei semiușoară, în fața polonezului Antkiewicz, ratind astfel un titlu olimpic de care îl vedeam atît de aproape...

Lui Gheorghe Lichiardopol nu-i transmit, în aceste rînduri evocatoare ale unor splendide isprăvi sportive de acum 20 de ani, decît un omagiu pentru medalia olimpică de bronz în proba de pistol viteză. Detaliile întrecerii sale cu Takacs, cîștigătorul probei, ale epuizantului baraj cu Szilard Kuhn pentru locul al doilea, le vom depăna împreună. Sîntem vecini, locuim pe aceeași stradă, ne vedem des...

Și, sînt sigur, o să vorbim nu numai despre tir. O să ne amintim de punctele luptătorilor Cuc, Belușica și Suli, de punctele ciclistului Ioniță și atletului Soeter, de cei 42,75 m la disc ai Lici Manoliu și o să ne minunăm că Lia merge din nou la Olimpiadă, după douăzeci de ani...

Radu URZICEANU

Răspunde Ion Poștașu

RADU DECU, CLUJ. Am citit și noi articolul **„Suferința C.F.R.-ului a fost frumoasă"**, apărut în ziarul clujean „Făclia", sub semnătura lui **Viorel Cacoveanu.** C.F.R.-ul, printr-o luptă eroică și loială purtată în returul campionatului, a realizat o performanță fără precedent în istoria fotbalului nostru: de la 7 puncte în tur, la 23 în final! Totuși, ne raliem la cele scrise de Viorel Cacoveanu: **„Îmi scot cu emoție și cu sfială pălăria în fața băieților formidabili ai C.F.R.-ului... Sînt din nou alături de ei, în orice împrejurări. Cu o condiție, una singură, peste care nu trec sub nici o formă: nu cumva C.F.R.-ul să termine turul viitorului campionat doar cu 6 puncte și să încerce iar nebunia salvării. Eu, unul, tertați-mă, nu mai rezist!".** Nici noi!

NELU QUINTUS, PLOIEȘTI. O epigramă... amărîtă pentru Poiana Cîmpina, care a retrogradat în divizia C:

După cum e și firesc,
Cîmpinenii tot gîndesc,
Dacă a ieșit din „B".
Cu Poiana e un... C"!

UN GRUP DE SIMPATIZANȚI AI ECHIPEI F.C. ARGEȘ, ZIMBREȘTI. 1) **„Dacă F.C. Argeș nu ar fi fost campioană, cu o etapă înainte, ce s-ar fi crezut despre rezultatul ultimului meci, cu Dinamo, de la București?".** Nici că se putea o întrebare mai bună! Aș putea să vă dau și eu un exemplu: meciul Rapid — Steaua roșu: 1—5! Ce comentarii ar fi stîrnit acest rezultat, dacă el ar fi avut vreo influență asupra clasamentului! Este greu, de aceea, și pentru cei de la Federație de a stabili care sînt surprizele fotbalului, în general gustate, și care sînt rezultatele ce ies din acest perimetru, fiind un fel de surpriză... așteptate! 2) Cel mai mare punctaj — 44 (procentaj 84,6) l-a realizat U.T.A., în ediția 1946—1947, cîștigînd campionatul cu un avans de 11 puncte (26 meciuri). Argeșul a totalizat 41 de puncte din 30 de partide (procentaj 68,3). Dar, victoria piteștenilor este, în primul rînd, remarcabilă prin prisma minimelor șanse pe care le aveau ei, la un moment dat, de a realiza o asemenea performanță!

CRISTIAN CONSTANTINESCU, PIATRA NEAMȚ. **„Nu e așa că naționala Iugoslaviei a avut în perioada 1960—1970, un portar cu numele de Mutibarici? Dacă am confirmarea dv. voi cîștiga pariul cu tatăl meu: o minge de fotbal".** De dragul dv. și al mingii pe care o așteptați, as fi fost — poate — în stare să depun și mărturie mincinoasă! Dar n-a fost nevoie: Mutibarici a apărat, în urmă cu cîțiva ani, poarta Iugoslaviei.

ION FAFATA, ALBA IULIA: Textila Sebeș — Vitrometan Mediaș 9—0! Și Grigore Alexandrescu care pretindea că **„minuni în vremea noastră, nu prea văd a se mai face".** Ce este drept: poetul nu putea bănui atunci că se va înființa divizia C la fotbal, făcătoare de minuni, cum este acest 9—0 de la Sebeș, sau alte scoruri asemănătoare, pe care — desigur — le cunoașteți.

GRIGORE TOLOACĂ, ALBA IULIA. Am reținut una din întrebările suporterului Culi"ă: **„Cum se explică faptul că unii jucători, cînd se află pe GAZON, se cred la... IARBĂ VERDE?".**

A. V., BUCUREȘTI. 1) **Tiri veteranul / Și-a-ndeplinit planul / Dîndu-l gata / Pe Panatta!** /. Dv. ați fost și mai expeditiv: ne-ați dat... gata cu o singură „epigramă"! 2) Mă flatați. Nu sînt Ion Băleșu. Nu sînt decît Ion... Poștașu!

OPREA LIVIU, BUCUREȘTI. Ludovic Sătmăreanu nu este căsătorit. Îi voi transmite cele mai bune urări de succes în activitatea sportivă din partea surioarei dv., Nuți, **„care este îndrăgostită de el de aproape trei ani".** Nu ne puteți spune exact anul, luna și ziua?

MICU SAINER: PLOIEȘTI. Un catren în legătură cu finala Cupei României la fotbal:

„Rică" și echipa sa,
N-aș putea să pun pariu,
Dacă astăzi s-or scălda
Sau s-or... îneca în „Jiu"?

Ilustrații N. CLAUDIU

Zig-Zag fotbalistic

ECOURILE NU S-AU STINS

În prezent se desfășoară în Brazilia **„Cupa Independenței"** la fotbal, competiție considerată un mic campionat mondial. Acum, după terminarea campionatului european, mulți regretă absența de la „Cupa Independenței", a celei mai bune formații de pe continent, „11"-le vest-german. Într-adevăr, ar fi fost interesantă comportarea elevilor lui Schön în această mare întrecere și, îndeosebi, partida dintre Brazilia și R.F.G. Pentru a justifica această afirmație, vom reproduce două declarații. Una aparține lui **Aleksandr Ponomariev**, antrenorul echipei URSS: **„La ora actuală, R.F.G. este cea mai puternică din lumea fotbalului. O echipă atît de puternică nici nu am văzut".** Cealaltă este a lui **Gustav Wiederkehr**, președintele UEFA: **„Oricine poate invidia o asemenea formație..."**

Și acum, iată explicația lui Schön, privind absența de la „mini C.M." a selecționatei vest-germane: **„Ne-am pregătit pentru C.E. Acesta a fost obiectivul central al echipei noastre. Am refuzat prezența la „Cupa Independenței" și din alte motive: după campionatul european, campionatul și cupa R.F. a Germaniei, care au solicitat din plin, băieții ar fi fost prea obosiți. Acum, o odihnă le este binevenită. Subliniez, însă, că un meci cu Brazilia sau cu cîștigătoarea „Cupei Independenței" l-am susține cu plăcere".**

GOLGETERII C.E.

Iată primii clasați pe lista golgeterilor recentului campionat european: 1. **Müller** (RFG) 11 goluri; 2—7. **Van Himst** (Belgia), **Kocsis** (Ungaria), **Chivers** (Anglia), **Cruyff** (Olanda), **Keizer** (Olanda), **Kreische** (R.D. Germană) cîte 5 g; 8—16: **Kolotov** (URSS), **Devrindt** (Belgia), **Lambert** (Belgia), **Bene** (Ungaria), **Best** (Irlanda de Nord), **Capkovici** (Cehoslovacia), **Lubanski** (Polonia), **Parits** (Austria), **Pirri** (Spania) cîte 4 g.

De notat că **Gerd Müller** a fost și golgeterul C.M. din Mexic. El a fost selecționat de 41 de ori în echipa națională (din 1967 și pînă azi), marcînd 51 de goluri în echipa națională. Anul acesta a fost și golgeterul campionatului vest-german, cu 40 de goluri!

UNGARIA — CU TINERELE SPERANȚE LA J.O.

Într-o recentă ședință a forului de specialitate din Budapesta s-a stabilit ca lotul olimpic pentru turneul final de la München, unde selecționata **Ungariei** își va apăra titlul cucerit cu patru ani în urmă în **Mexic**, să fie alcătuit din elemente tinere. Comitetul federal a fixat chiar ca limita maximă de vîrstă să fie de 25 de ani.

Intenția federației este ca reprezentativa olimpică să constituie viitoarea echipă națională primă, aceea pentru C.M. 1974. În felul acesta se dă ca certă neselecționarea lui **Albert, Bene, Szücs** etc. Selecționerul **Illovszky** a declarat că, așa cum se prezintă potențialul acestui lot tînăr, el are toate șansele să fie și la această ediție a J.O. în lupta pentru una dintre medalii...

GAZONUL ARTIFICIAL PE STADIOANELE VIITORULUI

Se cunosc greutățile pe care le implică terenurile acoperite cu gazon: întreținere permanentă și exploatare redusă, personal numeros și rezultate nu întotdeauna la înălțimea muncii depuse — iată numai o parte din dificultățile cu care trebuie să se confrunte administrațiile unor asemenea terenuri. Crearea unor terenuri cu iarbă artificială a apărut de la sine, odată cu dezvoltarea industriei maselor plastice și astăzi s-a ajuns la rezolvarea acestei probleme în faza producției industriale. Primele terenuri experimentale, ivite în Anglia, au dat rezultate strălucite și se poate afirma cu certitudine că celebrul secret al gazonului britanic nu va mai interesa în curînd pe nimeni, el devenind o piesă de arhivă.

Cele mai bune rezultate au fost acelea date de plăcile de astrotorf, experimentate la satdionul **Illington** din preajma Londrei, instalat de firma „Monsanto". Construcția unui asemenea teren cuprinde un strat de pietriș mare cu o grosime de 30 cm, altul de asfalt înalt de 20 cm și o pătură subțire de spumă plastică, groasă de 1 cm, după care urmează montarea plăcilor de astrotorf, furnizat în dimensiuni diferite, după cerere. Plăcile de margine au înclinația necesară pentru a asigura scurgerea apei.

Terenurile din astrotorf nu necesită nici o cheltuială de exploatare, în afara curățirii de zăpadă și gheață, primăvara. Înainte de meci se udă ușor terenul și se poate juca 24 de ore din 24.

SCAPĂ CINE POATE... *Despre vigoarea fotbalului englez ne-am convins fiecare și s-au convins, mai ales, echipele noastre. Ciocnirile dintre ele reprezintă dueluri de și mai mare intensitate. Și faza de față vă demonstrează că sînt momente cînd.. scapă cine poate din atacurile foarte decise și... nu totdeauna regulamentare*

Unde mergem

DUMINICA

ATLETISM: Stadionul Republicii, de la ora 17,30: **Finalele campionatelor naționale de juniori.**

CICLISM: Velodromul Dinamo, de la ora 9: **Concursul internațional „Cupa ziarului Sportul".**

YACHTING: Lacul Herăstrău, de la ora 9. **„Cupa Electrica"**

Scrisoarea cercului olimpic al elevilor de la liceul „N. Bălcescu" din București

ȘCOLARII ÎNCURAJEAZĂ PE CANDIDAȚII OLIMPICI

În ultimele lor zile de școală, elevii liceului bucureștean „Nicolae Bălcescu", constituiți în Cercul olimpic „Pierre de Coubertin" au adresat o scrisoare deschisă componenților lotului olimpic românesc, manifestîndu-și astfel aderiunea la eforturile de pregătire ale sportivilor noștri fruntași. Ne face plăcere să reproducem această caldă scrisoare, semnată de conducătorul cercului — prof. Constantin Tudose, președintele cercului — elevul Radu Mihăilescu și secretarul cercului — elevul Horațiu Grivoi.

DRAGI SPORTIVI,

Ora Jocurilor de la München se apropie. Membrii Cercului olimpic „Pierre de Coubertin" din liceul nostru știu că acum pregătirile capătă febrilitatea numărătorii inverse. Cunoaștem și trăim alături de voi clipele de mare încordare pe care fiecare zi de antrenament o cere în vederea marii confruntări. Ne dăm seama că nu este o muncă ușoară, că ea vă solicită întreaga voastră ființă, că este nevoie de mari sacrificii, de luptă cu voi înșivă, de grele încercări.

Dar, sîntem convinși pe deplin că fiecare e pătruns de imensa responsabilitate morală a celor care reprezintă o națiune. Veți duce mesajul sportului românesc acolo unde se întîlnesc fiii popoarelor, la marea „sărbătoare a primăverii umane".

Sîntem încredințați că ștacheta sportului românesc va fi ridicată și mai sus la München, datorită străduințiilor voastre, că nu veți precupeți nici un efort în a demonstra însușirile acestui popor.

Mai presus decît numărul medaliilor, mai presus decît prestigiul personal, este formarea și consolidarea ideii de comunitate între sportivii celor cinci continente, de cunoaștere și respect reciproc, de îmbinare armonioasă în cel mai înalt grad a aptitudinilor fizice cu trăsăturile morale.

Și, mai ales, nu uitați cuvintele de aur ale mișcării olimpice: „Citius, Altius, Fortius". Fie ca, pătrunși de înalta lor semnificație, să duceți la München mesajul oamenilor de pe meleagurile noastre!

Sîntem mîndri de aceasta, pentru că știm că vă veți îndeplini misiunea cu demnitate. Vă urăm succes!